

μονον να μη με μνησικακήσης! . . .
Και ταυτα λέγουσα μοι εσφιγξε την χειρα αστραπηδον και προηγθη τρέχουσα.

Εισήλθομεν εις την πτέρυγα.

Ο Μαϊδανός ηρχισε την απαγγελίαν του άρτίως εκδοθέντος Δο λ ο φ ό ν ο υ του, άλλ' εγώ δέν τον ήκουσα. Μετά διακεκομμένων κραυγών και ελαφρώς τινος μελωδίας άπήγγελλε τους ήμθους του· αι όμοιοκαταληξιαι διεδέχοντο άλλήλας και άντήχουν ως κρόταλα κοίλα και ήχηρά, εγώ δε εξηκολούθουν παρατηρών την Ζηναΐδα και προσεπάθουν να εισδύσω εις την σημασίαν των τελευταίων λόγων της.

«Η ίσως και τις κρύφιος αντίζηλος σ' ενίκησεν εξαίφνης!»

άνεφώνησεν αίφνης ο Μαϊδανός και το βλέμμα μου και το τής Ζηναΐδος συννητήθησαν. Έκεινη εταπεινώσε τους όφθαλμούς και την είδον κοκκινίζουσαν και τρόμος με κατέλαβε κρυερός. Ήδη και προτού ήμην ζηλότυπος· άλλ' όμως την στιγμήν εκείνην ως αστραπή διήλθε διά τής κεφαλής μου ή σκέψις ότι ήγάπα τινά·

«Θεέ μου! αγαπά!»

I

Από τής στιγμής εκείνης ηρχισαν άλλως τα βάσανά μου. Έσκότωνον τον νούν μου, έσκεπτόμην, εδασάνιζον τα πραγματα, και άπαύστως, κρυφίως μέν άλλ' όσον το δυνατόν, επέδλεπον την Ζηναΐδα. Ότι είχεν επέλθη εις αυτήν μεταβολή τις, ήτο πρόδηλον· διότι περιεπάτει μόνη επί πλείστας ώρας· ενίοτε δε δέν ενεφανίζετο εις τούς επισκέπτας, άλλ' έμενεν εν τώ δωματίω της ώρας όλοκλήρους, όπερ ουδέποτε είχε συμβή πρότερον εις αυτήν.

Κατέστην αίφνης — ως τουλάχιστον ενόμιζον — διορατικός. «Όυτος άρά γε είνε ή εκείνος;» ήρώτων εμαυτόν, άπαριθμών πυρετωδώς κατά νούν ένα εκαστον των λατρευόντων αυτήν.

Και ο μέν κόμης Μαλεύσκυ, και τοι θα ήσυχνόμην χάριν τής Ζηναΐδος να συμφωνήσω περι τούτου, μοι εφαινετο κινδυνωδέστερος των άλλων.

Αλλά το διορατικόν μου δέν εξετείνετο περαιτέρω του ήνός μου, ή δε μυστική επιτήρησίς μου αναμφισβόλως ουδένα ελάτθανε· τουλάχιστον ο ιατρός Λούσχιν ταχέως με είχε μαντεύσει. Άλλως τε και αυτός είχε μεταβληθί επ' εσχάτων· εγενεν ισχνός, εξακολουθών ως πάντοτε να γελά, αλλά γέλωτα άμβλύν, μοχηρών και βραχύν. Ταροχή τις άκουσία, νευρική, άντικατέστησε την συνήθη ελαφράν ειρωνείαν του και την άνεκτήν πως άναϊδειάν του.

— Δέν μου λέγεις, σε παρακαλώ, νέε μου, τί θέλεις και ερχεσαι εδω; μοι ειπεν ήμέραν τινά μείνας μόνος μετ' εμού εν τή αίθούσῃ.

Η Ζηναΐς δέν είχεν άκόμη επανέλθη εκ του περιπάτου, ή δε όξεια και τραχεία φωνή τής γηραιάς πριγκιπίσσης άντήχει εν τώ έστιατο· είψ' ήρξε προς την θαλαμηπόλον της.

— Πολύ καλλίτερα θα έκαμνες να μελετῆς και να εργάζεσαι εν όσφ είσαι νέος, αλλά τώρα τί κάμνεις;

— Δέν εξεΐρετε εαν δέν εργάζομαι εις την οικίαν, άπεκριθην ουχι άνευ άλαζονείας αλλά και μετά τινος ταραχής.

— Μωρέ, χαρά ες την εργασίαν! Έχεις άλλο πράγμα εις το κεφάλι σου. Τέλος πάντων δέν συζητώ, διότι εις την ηλικίαν σου δέν είνε πράγμα άσυνήθες. Άλλά μόνον δέν έκαμες καλήν εκλογήν. Και δέν καταλαμβάνεις λοιπόν εις ποίου είδους οικίαν ειρίσκεισαι;

— Δέν σας καταλαμβάνω.

— Τόσον το χειρότερον αν δέν καταλαμβάνης. Καθηκόν μου νομίζω να σε καταστήσω προσεκτικόν. Ήμεϊς, άνδρες ήλικιωμένοι και άγαμοι, εμπορούμεν όπως δήποτε να εκτιθέμεθα εδω μέσα, διότι και τί φοβούμεθα να πάθωμεν; . . . Ήμεϊς εχρωματίσθημεν πλέον και δέν εχομεν να φοβηθώμεν τίπ· τε· άλλ' ή επιδερμίς σου είνε άκόμη ευπαθής και ευαίσθητος. Η εδω άτμόσφαιρα είνε επιβλαής και εμπορεί να κολλήσης και σί·

— Πώς;

— Άπλούστατα! Αισθάνεσαι· τώρα δά καλά τον νούν σου; Είσαι εις την φυσικήν σου κατάστασιν; Ό τι τώρα αισθάνεσαι, είνε αναγκαϊόν εις σε, είνε καλόν;

— Άλλά τί τάχα αισθάνομαι; ήρώτησα συμφωνών ενδομύχως ότι ο ιατρός είχε πληρέστατα δίκαιον.

— Ή! νέε, νέε! εξηκολούθησεν, ως εαν αι λέξεις αύται ενέκρυπτόν τι προσβλητικόν κατ' εμού, δέν σου πρέπει να μεταχειρίζεσαι πανουργίας. Χάρις τῷ Θεῷ ο τι εχεις εν τῇ ψυχῇ σου άντανακλάται άκόμη εις το πρόσωπόν σου. Άλλά πράγματι, προς τί τα τόσα λόγια, ουδέ εγώ θα ήμην τώρα εδω . . . (και συνέσφιγξε τούς όδόντας του ο ιατρός) εαν δέν ήμην όπως σύ άνθρωπος ιδιότροπος. Άλλά τοϋτο μόνον μ' εκπλήττει, ότι δήλα δή, σύ νέος ευψύης, δέν βλέπεις τί συμβαίνει περίε σου.

— Και τί συμβαίνει λοιπόν; ήρώτησα ζωηρώς και έστησα τα ότῶ μου, περιμένων τί έμελλε να άποκριθῇ.

— Άλλ' ο ιατρός, άτενίσας με μετά τινος οίκτου σκωπτικοϋ, ειπεν ως λαλῶν καθ' εαυτόν.

— Άξιόλογά τα κατάφερα! τώρα είμαι ήναγκασμένος να του διηγηθῶ τα πάντα εν προς εν. Συντόμως ειπείν, προσέθηκε ψψών την φωνήν, σου το επαναλαμβάνω, ή άτμόσφαιρα την όποιαν εδω αναπνέεις σου είνε επιβλαής. Εύαρεστεΐσαι να διατρίβης εδω μέσα και πράγματι ύπάρχουν πολλά τα εύάρεστα· και εντός θερμοκηπίου ύπάρχει άκρα ευωδία, αλλά δέν δύναται να ζήσῃ τις εντός αυτού. Ή! . . . άκουδέ μου τί σου λέγω, και πήγαινε πάλιν άνοιξε τον Καϊδανός σου.

Η γηραιά πριγκιπίσσα εισελθοϋσα παρεπονήθη προς τον ιατρόν ότι πονεί τούς όδόντας της. Ήπειτα δε ήλθε και ή Ζηναΐς.

— Εις την ώραν, ειπεν ή μήτηρ. Ίατρέ, μαλλώσετέ την, σας παρακαλώ. Όλημέρα πίνει νερόν με πάγον· τάχα δέν την βλάπτει, άδύνατον στῆθος;

— Διατί το κάμνετε αυτό; ήρώτησεν ο Λούσχιν.

— Και τι άποτέλεσμα εμπορεί να εχη; — Εμπορεί να κρουάσετε και να αποθάνετε.

— Άλήθεια; ά! τόσον καλλίτερα.

— Άπαγε! εγόγγυσεν ο ιατρός, ή δε γηραιά πριγκιπίσσα εξήλθε.

— Άπαγε! επανέειπεν ή Ζηναΐς. Ρίψατε εν βλέμμα γύρω σας και ειπατέ μου είνε τόσον φαιδρός ο βίος; . . . Ή! είνε φαιδρός; Νομίζετε ότι δέν κατολαμβάνω; ότι δέν αισθάνομαι; Μ' άρέσει πολύ να πίνω νερόν παγωμένον . . . Και θαρρείτε ότι θα με πείσετε ότι τοιοϋτος βίος αξίζει, ώστε χάριν αυτου να θυσιάζωμεν μιὰς στιγμής τέρψιν και ήδονήν; Περι ευτυχίας δε δέν όμιλώ.

— Τότε λοιπόν, είνε ιδιοτροπία, θέλετε να φαίνεσθε ανεξάρτητος. Όλη σας ή ψυσις συνοψίζεται εις τας λέξεις ταύτας.

Η Ζηναΐς εγέλασε νευρικών γέλωτα.

(Ήπειτα συνέχεια).

II. I. Φέρμπος

ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΜΟΥ

Γ. Θ. Γεωργιάδης

Τους τόσους πόθους μου ποϋ κλειῶ βαθειά μεσ' στην καρδιά μου,
Πόθους τρανοϋς πῶχει γραφτό ή κακορροϊζικιά μου,
Ποτέ τους όλοφάνεροι ή προς μου να μη φανοϋνε
Μόν'· κεϊ θαμμένοι άτέλειωτους καϋμούς να μου γεννοϋνε,
Τους πόθους μου ποϋ τους ζητώ, άχ, με λιχτιρι τάση,
Κι ουτε Θεός ουτ' άνθρωπος ή μπορεί να μου τους δώση,
Μονάχα Σϋ, Ύπνε καλέ, μονάχα Σϋ τους φέρνεις
Τῆς νύχταις, σάν μ' όνειρατα γλυκά με συνεπαίρνεις,
Και μέσα σε όλόφωτα και πλούσια παλάτια
Με φέρνεις και με παρατῆς, με θαμνωμένο μάτια,
Να βλέπω αγάπη αληθινή, δόξα, χαρά, ευτυχία,
Όσάν Νεράϊδες νάρχωνται σιμά μου, μία-μία,
Στα πόδια μου τα δώρά τους τα πλούσια να σκορπίσουν
Και με στολιδια άτίμητα τη γδύμνια μου να ντύσουν! . . .
Κ' έτσι με Σένα, Ύπνε καλέ, ό,τι καλό ζητώ
Στα ξύπνια τ' όνειριάζομαι, στ' όνειρο τ' άποκτάω!

Δημήτριος II. Γαγκόπουλος